



כמה זמן נשאתם בגטו "הברון הירש"?

שלושה שבועות, ואז, בטרנספורט השישי, נלקחנו לאושוויץ. זה היה בראשית אפריל 1943, כמעט שנתיים אחרי הכיבוש הגרמני. בסלקציה הראשונה נשלחו הוריי ואחיותיי מאושוויץ לבירקנאו, במשאיות מכוסות, ישר לתאי הגזים. ביקשתי מאחי הקטן חיים שילך עם ההורים, כי ידעתי שייקחו אותנו לעבודות קשות. הוא נצמד אלי ונשאר אתנו. הלכנו ברגל מאושוויץ לבירקנאו, כי הרכבת הגיעה לתחנת אושוויץ, ולא לבירקנאו – הרמפה המפורסמת של בירקנאו עדיין לא הייתה מוכנה.

באושוויץ עבדתי בכל מיני עבודות. הרעב היה כל כך גדול עד שהיה לכאב מתמיד. לכן, אולי, זכרנו את סלונקי באושוויץ בזיכרונות של מאכלים. היינו יושבים יחד לרגע כשהיה אפשר ומתגעגעים למאכלים של בית אבא ואמא. בשלב מסוים, לאחר ששני אחי נשלחו למוות בסלקציה של מנגלה ביום הכיפורים 1943, ונשארתי לבדי בעולם, לא ראיתי עוד טעם לחיי. חשבתי להיצמד לגדר המחושמלת, כשפתאום שמעתי שירת "מעוז צור" של אסירים יהודים בקרבת מקום, והחלטתי להמשיך ולחיות ולהשתדל לשרוד. לילה אחד, אחרי יום נורא במחנה, חלמתי חלום. זהו החלום היחיד שחלמתי באושוויץ. בחלומי טסתי במטוס, דבר שמעולם לא עשיתי, כמובן, עד אז, והמטוס נחת בירושלים. את החלום הזה אני זוכר עד היום. באושוויץ-בירקנאו הייתי כמעט שנה וחצי, עד אוקטובר 1944. שישה חודשים לאחר מכן, באפריל 1945, הגעתי ליום השחרור במחנה בוכנוולד.

מקור: בשביל הזיכרון, 33, יד ושם, ירושלים 1999, עמ' 59-62.